

להתפרצות כעס, שכמעט אינו מסוגל לשלוט בה. כושר ניתוח מעולה כלול בציפורן כזו, ובעליה אינו נרתע מלנתח גם את עצמו, וכמובן את זולתו. הוא לעולם אינו מתעלם מהמציאות, ומקבל את העובדות כפי שהן מתגלות לעיניו, אינו מנסה לייפות שום דבר למען הרגשה טובה יותר. הוא ניחן בהיגיון ובשכל ישר. ציפורניים מאוד קצרות ושטוחות, שאורכן פחות משישה מ"מ לימטר, ושהן רחבות — מעידות על מוח פעיל ביותר, ביקורת, עקשן וזכון. הוא מתווכח על

יעקב שרת / איש ממאדים עורו האמריקאים!

באודסה, הוכרזה כוננות ספינה. בווינגטון התייצבו איש ליד כפתור טילו הבליסטי. בגין אשר-על-האיוון העל-מעמתי שאג — ומי לא יירא?

כל המידע מצוי בידיו האמונות. הוא עוקב אחרי התימרון הרוסיסטי יום ליום ושעה שעה, והוא יודע ומודע: "זו לא בעיה שלנו. זו בעיה של ארצות-הברית". כי לא עת להצטננות ולענוונות העת הזאת, ואם רגן, היג וויינברגר אינם תופשים, כי בנפש העולם המערבי הדבר, כי אז אתה פתח להם בראיון טלוויזיה וגלה להם, העמד אותם במקומם, דחק בהם לקום ולעשות, שכן השוטים הללו פשוט אינם חשים בסכנת הפלישה הסובייטית המרחפת על חופיהם משני עברי היבשת האמריקאית, אינם מכירים באיום המידי הנורא על נשיהם וילדיהם. לא, לא, זו אינה בעיה ישראלית כלל וכלל. אם התימרון הרוסיסטי יתפתח לפלישה של צבאות רוסיה לישראל, נכה בהם שוק-על-ירך ובהזדמנות זאת נסגור חשבון עם סוריה. לא זו הבעיה. לנו אין שום סיבה לחשוש מפעילות סובייטית צבאית באזור. והאם לא לימדנו כבר את הרוסים לקח בשמי התעלה בימי מלחמת-ההשנה? זה הוליד הגרמת טילים בשפע למצרים, לקראת מלחמת 1973? התגברו עליהם! הם יודעים זאת, יודעים היטב, ולכן פשוט מפליא מדוע הם חוזרים על הקונספציה בסוריה, שוב טילים, טילים, שוב מריכים ומתכננים והם כמים ובריתות. לשם מה כל זה? נגד ישראל? חס וחלילה. רק שוטה יעלה בדעתו, כי מדובר ברמזים או אף באיומים גלויים לעבר ישראל. הם לא יפחידונו. אנטבה! בגדאד! המרחק מאודסה לתל-אביב אינו גדול מהמרחק מתל-אביב לאודסה!

אמנם כן, בעזרת השם כל התימרון הרוסיסטי הזה אין לו ולא כלום עם ישראל. אנהו יודעים זאת. הסורים יודעים זאת. הרוסים יודעים זאת. אבל איך אפשר לישון בשקט, כאשר יש לעולם המערבי בעיה? כאשר עתיד ילדי אמריקה בסכנה? אמנם זו הבעיה שלהם, אבל חרף השלווה והביטחון האופנים אותו יכול לא נובל להחשות שעה שאפילו את הצי הששי שלהם אין האמריקאים מניעים מנאפולי! רגן, אתה לא שומע? הייג, אתה לא רואה? ויינברגר, אתה לא מריח? פשוט קשה להאמין, שאינם מבינים כי זו הבעיה שלהם. לא, לא שלנו! לולא הייתי מכיר אתכם, הייתי מסוגל לחשוב לרגע, שאתם סבורים באמת שזו אינה הבעיה שלהם, שזו הבעיה שלנו, שאתם סבורים שעלינו להבין אותה ישירות, על בשרנו, בלא פרשנויותיכם ובלא תימרוני-גיד של ספינותיכם... הכלים! הרי אנהו מכירים אתכם היטב! הרי, כידוע לכם, יודינו ובעלי-בריתנו! ואנהו יודעים שאינם מסוגלים להתרומם לתיוכוס חשיבתי שכוה. אז תסלחו לי, אם בהזדמנות זאת של ראיון טלוויזיה פשוט לא יכולתי שלא להעירכם מתרדמתכם הביטחונית. עורי אמריקה, ובצר לך, אם רק תרמי רמז, נגיש לך שי, את חורבות אודסה. יאנוש ורפול מוכנים!

מאזכרים לאומי

המאזכרים היהודי הבריא, זה המלווה את עמנו מאז עקדת יצחק, אם לא לפני זה, בהצלחה היסטורית ייחודית ותוך התחזקות מדור לדור, מכוח צבירת אסונות לאומיים קטנים כתבוסות ופוגרומים וגדולים כהגלות, גירושים ושואות, חגג בימים אלה נחנך נוסף בימית.

האיובים של ימינו אצורצו להתגודד ולהתגדד בחרס הלאומי בפצע האנוש של השלום עם מצרים, כדי להוכיח לעצמם שאכן מדובר בפגע היסטורי חדש, שכמובן לא היה עוד בתולדות האומה. אנשים ממיטב הכוחות היוצרים והבונים, שהלכו בשעתם שבי בנדעין אינם חלום סיני, ארץ לא להם, כפי שהוכיחו בעליל נסיגות 1949 ו-1957, מלחמת 1973 (ששורשה נעוץ, לדברי יוזמה ומתכננה, בימית דווקא) וחווה השלום הישראלי-מצרי — חרף כל הפילפולים של היסטוריונים, מישפטינים וססת שוחרי התפשטות טריטוריאליה בישראל על איי-קיום גבול בינלאומי מוכר ומקובל בין ארץ-ישראל ומצרים — התכנסו למין תשעה-באב פרטי במלואות עשור ליסוד ימית, ובעזרת שוחרי בלימת תהליך השלום קוננו על מיטב שנים שהקדישו לאסון הביבוזי הלאומי של משאבי אנוש וחומר, שגזילתם מתוך השטח שבתוך גבולות הארץ הלא-בטוחים רק עשאים לא-בטוחים שבעתים.

ימית אינה שלנו. סיני אינו שלנו. שטח שכבשנו במלחמה, שהשתלטנו עליו בכוח הזרוע — ואין זה חשוב כלל מדוע ובאיזו נסיבות — אינו שלנו. שהרי לא מדובר במציאה שכרה של כבדת אדמה, שהמוצא הישר שלה מכריז קבל עולם על מציאתו פעם ופעמים ושלוש, וזוכה במיקחו באין טוען ודורש.

לא זו בלבד שבעלי השטח הקודמים הזעיקו שמיים וארץ בתביעתם לקבלו חזרה, ולא זו בלבד שבגלל אטימות אוזניו וליבו של המוצא הישר יזמו אותם תובעים עקשניים מלחמה ממש, שתוצאותיה גוררו בחרס גדול בחגיגות עשור אסון ימית, אלא ששום ממשלה בעולם לא קמה להעיד עדות מסייעת לטובת "המוצא", ולרעת הטוען לבעלות המסורתית.

כלום לא היה אפשר לפתח גישת "נו, אז לא פידלנו" לגבי הניסיו הלא-מוצלח בהגדלת שטח ישראל על חשבון מדינה שכנה בלא הסכם? מתחורר שלא. המאזכרים היהודי המסורתי, הממערפ בדם האומה כמיטב המסורת התשעה-באבית, המעניקה יכולת וציודק להתאבל על חורבן גם בימי גאולה, גזר אחרת. וכך אצורצו יהודים, איש חרסו בידו, כל אחד איוב לאומי, להתגרד בצוותא קבל עולם נדהם ומשתאה נוכח הפיכת חג השלום (זה, המאפשר בין השאר שלא לגייס מילואים בעת

חירום סביב שטחי מציאה לא-כשרים בגבולות אחרים) לחג, אגב ביבוז משאבים נוספים של רוח וחומר לריק. שכן אם משיהו חכם, או הרואה את עצמו ככזה, סבר כי מימית תצא עכשיו תורת אנטי-שלום חדשה, נוסח, "טוב ימית בלי שלום משלום בלי ימית", לבטח נוכח כי לא נמצאה לתורה-מסיני זו שום אחיזה ממשית-ממשלת-ישראל היוצאת, שראשה מתברך בסיכויי קואליציה חדשה בראשותו, שתהיה יציבה ארבע וחצי שנים בדיוק, המחשיה זאת בהימנעות רועמת מהשתתפות בעצרת האומללה. וליתר ביטחון, מציאות הציפורים כי אריאל שרון יהיה שר-הביטחון בממשלה הבאה עלינו לטובה.

יקשה למצוא סיבה יפה יותר למינוי המחוסר הזה מאשר בחירת "הרשע" הנכון לניצוח על פינוי הפיתחה, כשם שיקשה למצוא סיבה יפה יותר לשמחת "הצדק" יצחק רבין על שנחלץ מצרה זו, שבוודאי היתה צרה צורה שבעתים אילו ממשלת מערך היתה מנצחת על המלכא.

לכן לא מובן לי מדוע אריאל שרון מחיך, ויצחק רבין סר וזעף ומעשן כמו קטר. סאדורמאזוכים!

בר-בא-בא!

עדיין אני נתקל באנשים חכמים ונבונים, שאינם מסוגלים להבין את פשר ההערכה שמעריצים כה רבים מבני עדות-המיזרח את מנחם בגין, בן נאמן לקהילות אשכנז, ווסוס שאי-אפשר למצוא ולא היה אפשר להמציא שורשי ממנו, כפי שאך זה הוכיח לכל בהתמוגגן משבת המלכה של עגלונים וחווונים בעיירת הולדתו שבפולין.

לדידי אין כאן שום סוד נעלם, שום חידה שאין לה פיתרון. האנשים שצעקו היסטורית, "בגין! בגין!" בנפנוף חולצות ובלעדיו, והוסיפו ומילאו ב, בגין מלך ישראל חי וקים!", גילו את הסוד ופתרו את החידה במו פיהם, בשוררם גם, "בר-בא-בא, בר-בא-בא!" וכו'. כי מנחם בגין, הוא לא רק דמוג אמיתי (מה שאין כן פרס ועדיין לא שום אישיות אחרת במערך). הוא גם מנהיג אמיתי (מה שאין כן פרס ועדיין לא שום אישיות אחרת במערך). כלומר אבא (ובכינוי-היבה: "בר-בא-בא") לאומי. ככלות הכל, במה ניכר מנחם אבא לא בעד פוסע — פוסע! שועט! — אחריו בעייתנות, בדבקות, בהערכה, בסגורים שכלים וגשמיים! במה ניכר אבא לאומי, אם לא בכיבוז קנאי והיסטורי של דמותו ובכוננותו החלוב בכל מי שאינו מכיר באבחנות!

מבחינה זאת מנחם בגין הוא יורשו של דוד בן-גוריון, שאף הוא התנכר בשעתו בעדרי חסידים שהיו נכונים ללכת אחריו באש ובמים ללא ביקורת. ואכן דוק ותמצא, שרבים מבין אלה שדויד בן-גוריון התגלם בעיניהם בשעתו כמשיח, הם עצמם או בניהם העתיקו גילום זה אל מנחם בגין; וכשם שההרכב העדתי של החברה הישראלית השתנה במרוצת השנים, "לטובת" עדות-המיזרח ו, "לרעת" עדות-אשכנז, כן גם השתנה ההרכב האתני של העדר הצמא לאביר-רעה, הצועד בטוחות קדימה (או אחורה, כמו שנאמר, "במקום שהרועה תועה הצאן תועין אחריו") — לא בלי עזרת מקל ולכלים מפה ומשם — ומי-לא?

אין ספק, ככל שאנשים נזקקים יותר לדמות אב כקביים תמידיים בחייהם, כן סביר שימצאו אותה לאחר ההתגמדות הטבעית של האב הטבעי (או היעלמותו) במין רב-אבא לאומי. האם הביקוש לרב-אבא שכזה רב יותר בקרב קבוצות אוכלוסיות מסוימות? האם קבוצות אלה חופפות מיגזרים עדתיים מסוימים, רמות-חיים מסוימות, משתקפות גבובה הכנסה ומידת השכלה? אלה שאלות מגרות למדי, אך לא פחות מהן מגרה השאלה מהו הדבר ההופך מנהיג לרב-אבא (כלשון העם: "בר-בא-בא") ומתי ובאיזה אופן הוא מופיע.

האם אי-שם בחגווי המערך, בסתר מדרגות העבודה מתפתח לו איזה רב-אבא-בר-בא-בא, שיגולל בבוא היום את העדר מבן-מינו בשבילטון? לא בלתי-אפשרי. כשלעצמי, אני מעדיף מצב של אי-רב-אבא הדדי, אבל עתה לא נותרו לנו אלא להמתין ולעקוב אחרי התפתחות דודו טופא.

זוטות

* בומה שביט בימבם פתאום כשעון פעמונים שנדרך וקרא להנהיג שרון קי.

מר שביט, הבעיה אינה פיגור בשעות. הבעיה היא פיגור בשנים!

* שלמה להט קרא לעם להפסיק להתרחץ. מר להט, והסרחון? מילא, אנהו אולי נתרנל, אבל לא שמת לב שכבר לא רואים שום בהמה בתל-אביב בזמן האחרון?

שאייוולתו - פז

ועשיתי על דודו — שהכל לו ינודו:

הלך טופא אל בגין

בכה, אמר: "סליחה..."

צחק תלה, נשק לו,

אמר: "וזה לך!"

כל דבר, ומוכן לחטוף את הריב בציפורניו, אם המריבה לא מגי עה אליו מעצמה. הוא מסתכסך, מתרגז, חושד ומתווכח, כמעט רק למען הוויכוח. הוא בעל התרשמות מהירה, לעיתים זו מלווה בפחדים ובדאגות. הוא חריף ושנון, ואם ניתן להתאים מיקצועות לציפורניים, אפשר לו-מר, שלעיתונאי טוב דרושות צי-פורניים מהסוג הקצר.

ציפורניים רחבות — מר
אות על כוח. ככל שהציפורן רחבה יותר, כן הכוח הפיסי רב יותר. ירחים בציפורניים מראים יתרה. חיוניות, בעיקר חשוב שיהיה ירח באגודל. כשה חסר, האדם נוטה להיות אפטי וחסר-מרץ, אפשר להגדירו כ, "עייף מהחיים וחי כדי לנוח". כל פעילות הנד-רשת ממנו מעייפת ומדכאת אותו,

לעיתונאי טוב

דרושות

ציפורניים

קצרות ושטוחות

אפילו אם ניחן בכישרונות רבים. הוא צריך להשקיע את כל ה-מרץ והכוח שקיימים בתוכו על-מנת להצליח.

ירחים גדולים מדי מראים על עצבים רגישים מאוד. האדם מת-רגש מהר, קצרי-רוח, חסר-סב-לנות, ומעורב ריגשית בכל דבר. ציפורניים רחבות ובינוניות ב-אורכן, שהקצה מעוגל — מר-אות על בהירות וישוב-דעת, אופי פתוח, הגון, כנה ומסור.

רצוי שהציפורניים תהיינה ב-צבע ורוד, שמראה על בריאות נפשית וגופנית.

ולסיכום, כדאי לציין, כי אין סוף תכונות ניתן לגלות בצי-פורניים, לרבות מצב בריאותי ונפשי. קיימת אף תורה שעל פיה ניתן לאתר כמעט כל מחלה שהיא בגופו של אדם — עד כדי כך רחב הנושא.